

[Victor Pürschel.]

dette. Forudsætningen for, at man kan gaa til at give Ministeren en Ret til at tilsidesætte § 31 maa være denne, at der foreligger en Nødssituation, som kræver en Indskriden, og at det Formaal, der skal naas, ikke kan naas ad anden Vej. Ingen af disse Betingelser er opfyldt.

Det første, der melder sig, er dette, at man kunde jo have appelleret. Det er sagt tidligere, og det er en naturlig Reaktion; hvis man mener, Dommen er for streng, saa er Reaktionen deroverfor: Anken. Hertil siger Ministeren: Ja, men det vilde ikke have hjulpet. Jo, jeg kan ikke tænke mig andet. For det første kan en saadan oppisket Stemning som den, der her var Tale om, erfaringsmæssigt ikke holde sig ret længe. For det andet havde det et bestemt Formaal, nemlig at danne Baggrund for en Ansøgning om Benaadning eller Amnesti, som man ogsaa talte om. Hele dette Formaal for Aktionen forsvandt automatisk, i samme Øjeblik man sagde: Dommen er ikke endelig, den skal prøves. Saa vilde Tidspunktet for at sætte denne Aktion ind dermed være borte, der var ingen Mulighed for at gøre det. Ministeren kunde ganske roligt svare, naar man kom og søgte at skabe denne Stemning: Dommen er ikke endelig, den er under Prøvelse. Dermed vilde Gassen være gaaet af Ballonen meget hurtigt.

Saa kommer Spørgsmaalet: Har Nævningerne kendt, hvad der her bliver sagt? Ministeren citerede Redegørelsen fra Rigsadvokaten; den sagde ganske klart, at Nævningerne havde ikke kendt det alt sammen. Jeg understreger dette, fordi man, naar man hørte Erklæringen, let kunde forstaa den paa den stik modsatte Maade. Den sagde, at det, der tages frem her, har foreligget under Efterforskningen, under Forundersøgelsen og til Dels under Domsforhandlingen. (*Justitsministeren* [Steincke]: Det gjorde jeg Rede for). Ja, jeg har ikke sigtet Ministeren for ikke at have gjort Rede derfor, men jeg er ikke sikker paa, at der ikke maaske sidder en og anden, som ikke har hørt Ministerens Redegørelse, og maaske ogsaa en og anden, der ikke har forstaaet netop dette Punkt i Ministerens Redegørelse, og derfor tillader jeg mig at udbyde det en lille Smule. „Til Dels under Domsforhandlingen“. Her er altsaa fremdraget Momenter, som ikke har foreligget til Paakendelse. Det er det, der er Kendsgerningen — og det skal jeg vende tilbage til senere. Svagheden ved hele Diskussionen er i øvrigt den, at Offentligheden er udelukket fra at danne

sig en selvstændig Mening om, hvad der er passeret. Ministeren har en Redegørelse, af hvilken han citerer noget, men hvad der virkelig er foregaaet, det ved kun Dommeren derovre og Forsvareren, dem, der har været med, og saa ved Ministeren noget af det. Derfor er dette her i Strid med vigtige Retsplejeprincipper, i Strid med det, der ligger bag ved Kravet om Offentligheden i Retsplejen: Kravet om, at Offentligheden skal kunne følge, hvad der foregaaer. Det er dette Princip, der er krænket ved den Redegørelse, Ministeren har udsendt. Ministeren satte sig det Maal at vise, hvorledes Sagen virkelig er. Ja, hvorledes er Sagen? Naar Dommen er faldet, saa er den afgjort ved Tiltale, Bevis og Dom, men ikke ved en Række Sigtelser, som ikke har givet Grundlag for Tiltale, som ikke har været Genstand for Bevis, og som ikke er taget under Paakendelse, og som netop af den Grund har ligget saaledes, at Forsvareren ikke har haft nogen Opfordring til at beskæftige sig med dem. Det er naturligt, at et Nævningstings Dom er kort. Man henviser jo væsentligst til Besvarelsen af Nævningespørgsmaalene. Men dette udelukker ikke, at Dommerne, hvor det drejer sig om Strafudmaalingshensyn, medtager, hvad der har været afgørende i den Henseende. Derfor havde det været naturligt, om Ministeren havde grebet ind paa den Maade, at han havde offentliggjort Dommen og saa set, hvordan dette havde virket paa Offentligheden. Naar Ministerens Redegørelse medtager Forhold, som ikke er omtalt i Dommen, er dette i sig selv udelukket fra at retfærdiggøre Dommen; det siger sig selv. Dommerne skal medtage tilstrækkeligt til at begrunde deres Afgørelse; derfor kan det ikke nytte noget, at man vil retfærdiggøre deres Afgørelse ved at komme og tale om en hel Masse andet. Statsadvokaten har rettet sig efter en Henstilling om ikke at omtale disse Sager, og det har Ministeren misbilliget fra Talerstolen her. Men Statsadvokaten er Anklagemyndighedens Repræsentant, og Anklagemyndigheden er bundet ved, hvad han foretager sig, og begaar han en Fejl, saa er Vejen til at rette dette at paaanke Sagen, ikke at udsende Redegørelser og ikke at uddele Irettesættelser pr. Folketingets Talerstol.

Min Slutning er den, at Ministeren i et Formaal, som utvivlsomt vinder Anerkendelse i vide Kredse, og som ogsaa jeg finder var rigtigt — dette Formaal at søge at hindre, at den dømte Læge blev gjort til Martyr, hvad han saa vist ikke egnede sig til —, uden at nogen Nødvendighed derfor